

Papež Frančišek v Sarajevu. Pozdrav pravoslavnega škofa Grigorija na ekumenskem in medverstvenem srečanju v Sarajevu

Na ekumenskem in medverstvenem srečanju v frančiškanskem mednarodnem študentskem centru v Sarajevu je 6. junija 2015 v imenu Srbske pravoslavne Cerkve pozdravil papeža Frančiška zahumsko-hercegovski in primorski škof Grigorije Durić.

Vaša svetost, dovolite mi, da vas kot škof Pravoslavne cerkve pozdravim z evangeljskim pozdravom: Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! Prišli ste v Bosno in Hercegovino in njeno glavno mesto Sarajevo, da bi trpeči in izmučeni deželi dali podporo v njenem prizadevanju, da se ponovno dvigne in najde svojo človeško podobo. Sarajevo, v katerem ste danes, in Mostar, v katerem vas pričakujemo, sta mesti, ki spominjata na Jeruzalem, ker sta mesti trpljenja, a resnično trpljenje je znamenje vstajenja. Zato je vaš prihod velika ohrabritev in tolažba predvsem bosansko-hercegovskim katoličanom, h katerim prihajate kot nadpastir.

Mi, pravoslavni kristjani, pa v srečanju z vami ne čutimo nič manjšega veselja, ker ste kot poglavar sestrške Cerkve in rimski škof obiskali našo deželo. Prinašate nam blagoslov rimskega sedeža, ene od najstarejših in najslavnejših Cerkva. Prinašate nam blagoslov svetih rimskih mučencev, umorjenih v Koloseju in okrog antičnega Rima, katerih kri je postala seme, iz katerega so zrastle številni kristjani.

Kristjani te dežele skupaj s kristjani vsega sveta z veseljem sprejemamo pristne pričevalce evangelija in imeli smo več priložnosti, da smo se lahko prepričali, da ste vi eden od njih. Odkrito pričujete, da so-

dobni človek, ki je obremenjen s preizkušnjami današnje dobe, hrepeni po svobodi in ljubezni, ki sta tako globoko shranjeni prav v zakladnici Kristusove Cerkve. Odgovorni smo za to, da omenjeneno ponudimo svetu, ali pa bomo trdno obstali pri cerkvenih vratih in ne dovolili, da bi se jim kdo približal, ter s tem tudi sebe oropali njihove blagodejnosti. Cerkvi so nujno potrebni preroki, prepričani ljudje, polni Svetega Duha, ki bodo pogumno kazali na pomanjkljivosti in nakazovali resnico. Zato z veseljem in odobravanjem spremljamo vsako vaše dejanje, v katerem se postavljate v preroški odnos do sveta in še bolj v tak odnos do same Cerkve.

Kot veste, smo, hvala Bogu, prav pred dvajsetimi leti izšli iz zadnje vojne (tudi nobena od prejšnjih vojn nas ni obšla in vse so pustile globoke ter nezaceljene rane) in o njej govorimo, kot da se je končala. Vojna prinaša nesrečo, umore, okrutnosti, in to vedno tistim najmanjšim ter najbolj nedolžnim ljudem, morilci in žrtve so namreč na vseh straneh. Nas, otroke Božje Cerkve, mora še posebej skrbeti in nas je tudi sram, da so nas morili kristjani in nekristjani in je zato ta dežela že od druge svetovne vojne polna grobov, jam, porušenih cerkva in samostanov.

Naš veliki književnik in nobelovec Ivo Andrić je na začetku prejšnjega stoletja izrekel strašno oznako te dežele: »Bosna je dežela sovraštva in strahu.« Kot pravi, je v Bosni in Hercegovini več ljudi, ki so v nastopih podzavestnega sovraštva zaradi različnih vzrokov in različnih izgovorov pripravljeni moriti ali biti umorjeni, kakor drugod po svetu in po veliko večjih prostranstvih v slovanskih in neslovanskih deželah.

Na drugi strani pa je tudi res, da po koncu rožljanja z orožjem in, ko utihnejo vojaški klici, nadaljujemo z življenjem v miru, spoštujoč drug drugega. V tej nerazločljivi resničnosti Bosna in Hercegovina lahko postane čudežno lepa in neopisljiva dežela. Zares, veliko bosansko-hercegovskega je čudovitega in izvirnega, saj je nastalo prav zaradi prepletanja različnih kultur, verstev in narodov, ki živijo tu. Toda tega vzajemnega sobivanja v miru in spoštovanju po tej zadnji vojni še nismo v polnosti dosegli in prav v tem pričakujemo tudi vašo pomoč. Želimo, da bi nas potrdili v prepričanju, da so za človeka potrebni dobri odnosi med različnimi narodi, ki morajo ustvarjati vzajemno spoštovanje in iskreno sočutje. Dodatni napor moramo vložiti, da bi razvili občutja

medsebojnega zaupanja in naklonjenosti. Končno bo lahko naše skupno življenje obstajalo samo v resnici.

Ko vam izrekam iskreno dobrodošlico, bi želel, da bi se vsi potrudili, da bi z ljubeznijo videli to izmučeno deželo ne samo takšno kot je, ampak takšno, kot bi z Božjim blagoslovom, vašo in našo pomočjo lahko bila.

Prevedel Vinko Škafar

Pravoslavlje (1. 6. 2015), 13–14